

1999. november 1. - **Aki a Duna Televízió egyik legcsinosabb bemondónőjére, Ciprus Évára néz „kommunikációs csapdába” kerül: e kislányos, filigrán alkat kemény asszonyt rejt.** Bár az asszony szó ellen előbb tiltakozik, végül vállalja, hiszen aki hároméves leánygyermekét egyedül neveli, az asszony a javából, még ha el is vált.

„Nevelem a gyereket, és dolgozom. Ez az életem” - mondja elszántsággal a hangjában. Az elszántság tinédzserkori maradvány. Éva ugyanis kipróbálta, hogy milyen érzés villámlás közben úszni a Dunában, és három órán át állni az esőben egy szál fürdőruhában, milyen néhány korty teával dideregni fönn a Kárpátok tetején, háromméteres hóban, lavinaveszélyben, és milyen egyhuzamban kétezer kilométert vezetni. Imád biciklizni, úszni, és szeret nézelődni a tenger fenekén.

A csallóközi Somorján nevelkedett, de később a szülei a nagymama elárvult, bodaki házába költöztek. Így most már ő is ebbe a kétszázötven lelkes, gyönyörű ártéri erdők közelében fekvő, ősmagyar falucskába jár haza pihenni. Bojkával és Doborgazzal együtt Bodak is szigetre szorult a bőszi vízlépcső miatt. Körülöttük mindenhol víz. „Én is a határ közelében nőttem föl, jó érzés volt átlátni Magyarországra” - mondja.

- Mit csinálhatott egy tizenéves lány Somorján?

- Sportoltam, nyolc évig zongorázni tanultam, minden szavalóversenyen és szépkiejtési versenyen elindultam, megtanultam a gépírást. Volt egy német juhász kutyám, versenyre is jártam vele. Talán jobban be volt osztva - reggel fél héttől este nyolcig - az életem, mint most.

– Tánciskola is volt?

– Másodikos gimnazista korunkban. A koszorúcskán a párommal másodikak lettünk. A ruha is szép emlék, magam terveztem: fehér selyemből készült, hátul V alakú kivágással, óriási masnival. A mai napig őrzöm, mint más a menyasszonyi ruháját.

– Milyen táncot jár szívesen ?

– Sajnos, már nincs olyan szórakozóhely, ahol a hagyományos klasszikus táncokat járhatnánk, legföljebb a falusi esküvőkön. De jó partnerrel talán még menne a keringő és a csárdás.

– Hogyan került Budapestre?

– Az érettségi előtt, februárban a Szlovák Rádió pályázatot hirdetett, bemondót keresett. Júniusban már olvastam a híreket. Három év „tanulóiód” után igazoltam át a Duna TV-hez. A szüleim veszteségként élik meg, hogy kétszáz kilométerre lakom. De sokat vagyok otthon. Már hét éve élek Budapesten, de két hétnél hosszabb időt még nem töltöttem itt folyamatosan. Nem azért, mert nem szeretem a várost, hanem mert jövő-menő, csavargó,

kíváncsi típus vagyok. Szeretem az új benyomásokat.

– Sikerült kapcsolatot teremtenie, gyökeret eresztetnie?

– Nem. Viccesen azt szoktam mondani, hogy ebben a városban nincs egy szál ismerősöm, aki nem kolléga. A tévés életmód sem kedvez egy kisgyermekes anyának, de szerencsére van kedves szomszéd néni és

Marika, a dadus, aki gondját viseli a kis Annának.

– Mitől szeretné megóvni a lányát?

– Semmitől. Én azért lettem ilyen, mert a szüleim nagyon óvtak, én pedig mindent ki akartam próbálni. Remélem, nem kell majd a sarkában állva vigyáznom rá, és nem fog butaságot elkövetni. A legjobban annak fogok örülni, ha nem az anyjának, hanem az anyai barátnőjének tekint majd. Ha kölcsönös a bizalom, akkor nem lesz gond. **Zétényi Zoltán** Fotó: 2Z

Fotó&Média